

Гжсеницата неуморно продължаваше да яде.

Внезапно надъ зелката се появиха безброй малки черни точки въ въздуха, и заиграха надъ гжсеницата нагоре и надолу. Най-после се свиха близко около нея и тя можеше да забележи, че това сж дребни, деликатни животинчета, съ тънки, прозрачни крилца.

„Кои сте вие? Що търсите?“ — попита тя.

— Ние сме майки, отвърнаха малкитѣ животинчета, и търсимъ подслонъ за децата си.

— Аха! хубаво, хубаво — каза гжсеницата, която си спомни думитѣ на мравката. — При все това азъ не не мога да ви търпя.

— Съжаляваме — казаха малкитѣ гадинки — ние толкова много се надѣваме на тебе. И съ тѣзи думи една група отъ тѣхъ се разположи на гърба ѝ.

— Олеле, олеле! — викаше тя. — Убийство! Помощъ! Полиция!

Малкитѣ животни отново се издигнаха въвъ въздуха, но се държахъ на доста близко разстояние надъ гжсеницата.

„Кои сте вие най-после? попита гжсеницата, свивайки се отъ болки. Що ви направихъ, че така ме измжчвате?

— Всѣки самъ се грижи за себе си, отговориха животинкитѣ. А ние сме длъжни да се грижимъ още и за дѣцата си. Ние се казваме ихневмони — това не е много хубаво име, но по-добро нѣмаме. Впрочемъ ние сме роднина съ мравкитѣ, които може би ти сж познати.

— Фамилията е добра, това не ще и дума — въздъхна гжсеницата — но азъ не мога да разбера, защо всички на мене се каратъ, мене измжчватъ и съ мене се подиграватъ. Що ми сторихте вие сега преди малко?